

ЦРУ підбирало Марині партнера

Щось із природою не те. Жінки у 80 років ще корову доять, у 90 — курчатам посипають і до скону літ з правнуками бавляться, правда, не в хованки. А чоловіків життя відсіває, як вітер полову, вже з допенсійного віку. Важко без них: бо хай буде мужичок, як ворона, а усе ж він своїй жінці оборона.

На все село в нас залишилося троє одинаків, яких доля на жінок осиротила. Деякі вдови поза очі гомонять, що могли б їх прихватувати, якби ті самі попросилися. Ніякого розписування, лиш би був на господарці за харчі і притулок. Та комплект чоловічий при собі мав, хоч на грішне вже надії нема через те ослаблене друге серце, як зараз безсоромно кажуть.

Природа Марину справді так обдарувала з дівочтва красою, що навіть ті трендові зірки з нашукатуреними обличчями і начиненими розбухлими губами, грудьми і сідницями їй у підметки не годяться. Ще в школі хлоп'яча група класу писала їй такі любовні записки, що і в літературній класиці треба пошукати. Отож вона так споважніла до юнацької уваги, що кожен танець на вечірці в клубі вважала дамським і сама по черзі відбирала партнерів. Дівчатам це так тріпало душу, що вирішили провчити булінгом, як сьогодні називають. Відслідкували, що повела в жито найсимпатичнішого хлопця, і не встигли навіть здійснити лемент, як одне побігло в один бік, а друга — в другий. І все ж вони зійшлися — одружились. Лупив він її, як сидорову козу, бо мужиків, мовляв, мордочкою і станком зваблює. Сама признавалася: зажене муж під стіл, але як знизу гляне на ревнивця, що він найгарніший у селі, то їй біль з боків у серце м'яко переходить.

Однак не поталанило Марині: травмувався чоловік десь на сибірських підзаробітках, а невдовзі й одійшов у вічність. Через рік, оговтавшись, зійшлася з іншим, а коли й цей одійшов, прийняла нового. У селі бабці засперечались, з ким же із трьох Марина ляже поряд на вічний спочин. Та одружені діти пригрозили: похоронних бюро в батьківській хаті більше не буде. Проте приставача натупа побила своє. І Марині

на зачіпала чоловіків і по сусідству, і в магазині, і на автозупинці. А в ліс жінки боялися відпускати чоловіків самих: під відьомським поглядом Марини ще й гриби їй віддадуть.

Тож наше ЦРУ, як у селі закодували сусідок-говорущок по перших буквах їх прізвиськ — Цимбалиха, Романючка, Удодиха — зібралися на вуличній лавці, щоб зробити з вільного чоловіцтва, що ще на ходу, конкурсний відбір для колишньої суперниці Марини, що ніяк не вгамується на самоті. Таких у селі троє. Почнемо з колишнього вчителя Івана Терентійовича, з пенсією в нього терпимо. Та й кожну копійку витрат інтелігент записує, а в магазині другі окуляри поверх перших приставляє, щоб у ціні не схибити. На господарстві — 5 курок, а сам пропах яечнею, що за два метри чути. Правда, лисий змолоду, хоч на голові волоської горіхи бий. Але тепер це модно. Переваги: не ходить, як сільське чоловіцтво, на пиво, не матюкається, бо призвичаєний до "дякую" і "будь ласка". А що вже начитаний, з книжкою носився навіть і при копанні картоплі. Його теща згадувала, що навіть після весілля зачитувався до глибокої ночі, про подружній обов'язок забуваючи. Порадила дочці покласти його руку собі на живіт. І це не заохочувало: мазне пальцем в мокрому місці, перекине сторінку і далі читає.

Все життя закладав полиці літературою, аж у кухні їх виставляв замість полумисків. Виявилось: вони стали надійнішими від колишніх вкладів в Ощадбанку. Як втома затуманила очі, дозволив синові вивезти вантажівкою домашню бібліотеку на розпродаж у столицю і за виручку придбав квартиру. А батько відмовився виїжджати, пославшись, що курей ні на кого залишити. А читання через зіпсований зір замінив прослуховуванням радіо. От чи Марині сподобається, що підсліпуватий співмешканець мелькатиме перед очима з навушниками.

Ще один кандидат Ілько-рибалка, який щодня додає по кілограму-два риби до пенсії-мінімалки. Кажуть, що в нього одна кишеня пахне черв'яками, а друга — риб'ячою лускою. Як би там не було, але варто йому поплювати на

черв'яка, і риба клює, як навіжена. Видно смак з'їдених Ільком попередніх лусканців приваблює, ніби запах рідної ікри згадує. Інші теж плюють, а поплавок не ворухиться: видно, наживка відгонить куривом чи самогоном. Та чи підійде Марині співмешканець, який замість поратися в дворі, хліві і на городі протирає штани на природі? Це ж і за лопату братиметься тільки тоді, коли треба черв'яків накопати.

І, нарешті, третій кандидат, прозваний у селі Зазнобушкою. Він справді скучив за жіночою турботою, без якої захолов би ще замолоду. Для сельчан і досі є загадкою: чому жінка берегла його, як останній скарб. Ото перебере з випивкою і переходить у відключку. Односельці з гуманних міркувань повідомляли жінці, що її чоловік не витримав земного тягіння і зліг в таких-то координатах. Та брала тачку, а взимку — санки і доставляла судженого на домашню обсервацію надійніше від "швидкої допомоги". Чим не приклад відданості? А коли чоловік став мимовільно вдоюватись, призвичаїлась купувати памперси. Виходило накладно, тому звернулася до депутата, щоб там наверху вирішив питання про бебі-комплект для втомлених життям. Не діждалась чоловіколюбна.

Прилаштували діти безпомічного одинака в притулок для літніх людей. Але сусіди по кімнаті і обслуга настояли на екстрадиції: мокрі штани постійно парують і хлівним запахом відганяють. Тож навіть для не менше чоловіколюбної Марини випивоха Зазнобушка взагалі не пара, бо ж і її пенсію залишатиме в пивниці. Та з матрацами і штаньми щодня не насушишся.

Отож наше ЦРУ після детального аналізу ситуації ухвалило утриматись від рекомендацій балуваній односельчанці до збору і обробки даних з ближніх сіл. Поставили задачу наперед: обранець має бути на років 20 молодшим за Марину, а любов усе зрівняє. І три подружні-говорущки, споглядаючи на вулиці молодь зі смартфонами, стали зіставляти минуле і сучасне. Все-таки за їхньої молодечої пам'яті любов при всіх придибенціях була натуральною. А тепер внуки ходять на побачення по скайпу, а поцілунками обмінюються через смайлики.

А ще як призвичають "теє того" на дистанційку через діджиталізацію, то звідки ж діти з'являться?

**Петро ЖЕЛІНСЬКИЙ,
м. Березне.**